

Той Ралица все дебеше да срещне.
Ей привечеръ веднѣжъ му падна сгода
На Бешъ-Бунаръ. Той излекомъ пристѣпи
И се запре задъ чучура, — когато,
Приведена надъ поставѣтъ, сама
Тамъ Ралица си писаните стомни
Изплакваше. Тя втора стомна сложи
Подъ чучурчето — първата, вечъ пълна,
Изправи се да сложи отстрана —
И тѣй застана вмигъ, като вкопана.
Обади се тогазъ оттамъ Стоичко:
«Отколя дияр слуга да ти дамъ
Скъпъ армаганъ — огърлица рубета;
А Ралице?...» И тутакси извади
Изъ пазвата си златенъ нанизъ той
И го подаде. Очи не възведе
Да го погледне приблѣдняяла тя,
И не пророни, слисана, ни дума.
«Наречени сж те за тебъ» отново,
Пристѣпвайки къмъ нея, той повтори.
— Не всичко, менъ наречено, за менъ е! —
Отвърна тихо Ралица и сегна
Препълнената стомна да отнеме.
Рѣката и тогава залови
И я устреля съ тъменъ погледъ той,
И троснато отново тѣй подзе:
«За тебъ така... така ли е за менъ?
На мене е обречено сърце ти:
То ще е мое — или ничие!»
— Пусни!... Сърцето зорянъ се не зема.
Не е то пита, то се не ломи! —
Извика тя — изви се, отърва се
И спусна се на бързо низъ брега.

Следъ нея дълго, дълго гледа той,
И недобъръ гореше пламъ въ очи му.
И паметъта му мисли зли обзеха.